

Inhoud

1. Het kraamhol	5
2. Een groot probleem	12
3. Aan de slag	18
4. Wij zijn er klaar voor!	24
5. Nog geen feest!	30
6. Lawaai	37
7. Zie je wel?!	43
8. Een pakket	51
9. De tentoonstelling	58
10. Ongewenst bezoek	64
11. Kattenkwaad?	70
12. Beschuit met beertjes	77
13. Verboden toegang	85
14. Betrapt	91
15. De waarheid	96
 Het probleem van de ijsberen	 103

1 *Het kraamhol*

‘**H**a, daar hebben we onze kinderdirecteuren! Alles oké?’
Jurree steekt zijn duim omhoog. ‘Helemaal oké.’

‘Alleen een b-b-beetje koud’, bibbert Jasmijn. Ze wappert met haar handen.

Agnes, het meisje achter de kassa, lacht. ‘Ja, wat wil je. Het is hartje winter.’

‘Ik hou niet van de winter’, zegt Jasmijn. Haar mond blaast een wolkje de lucht in.

‘Ach,’ zegt Agnes, ‘je moet maar zo denken: op een dag wordt het vanzelf weer zomer. Trouwens ... Hebben jullie het laatste Zoopark-nieuws al gehoord?’

‘Nieuws?’ Jurree komt een stap dichterbij. ‘Wat is er gebeurd dan?’

‘Nog niets’, zegt Agnes geheimzinnig, terwijl ze haar bril iets hoger op haar neus schuift. ‘Maar er gaat misschien wel iets gebeuren.’

‘Hoezo? Wat dan?’ Jurree buigt naar voren, zijn hoofd knalt tegen het glas. ‘Au!’

Agnes grinnikt. ‘Dat komt ervan als je zo nieuwsgierig bent.’

‘Toe, vertel!’ Jasmijn kan ook niet langer wachten.

‘De ijsberen’, zegt Agnes. ‘We denken dat Irma zwanger is.’

‘Wat? Echt waar?!’ Jurree slaat zijn vuisten tegen elkaar. ‘Maar dat is goed nieuws!’

‘Ho, wacht even’, waarschuwt Agnes. ‘Ze denken het, ze weten het nog niet zeker.’

‘Huh?’ zegt Jasmijn. ‘Hoezo weten ze het niet zeker? Dat is toch raar?’

Agnes haalt haar schouders op. ‘Weet ik veel hoe dat zit. Ga maar naar Polaria. Daar kunnen ze jullie vast meer vertellen.’

Polaria is de naam van het ijsberenverblijf. Het is een van de nieuwste onderdelen van Zoopark. De ingang ziet eruit als een grot en wordt daarom door iedereen de ijsgrot genoemd.

‘Brr,’ zegt Jasmijn rillend als ze door de klapdeuren naar binnen zijn gegaan, ‘het is hier nog kouder dan buiten.’

‘Ja logisch,’ vindt Jurre, ‘je laat een ijsbeer toch niet in een tropische kas rondlopen, slimmerik?’

‘Hm’, kucht Jasmijn. ‘Alsof jij altijd zo slim bent.’

Daar geeft Jurre maar geen antwoord op.

Hij loopt het trappetje af naar beneden. Even later staan ze voor een enorme glazen wand waarachter het blauwgroene water wel drie meter hoog staat, bijna tot aan de rand.

‘Geen ijsbeer te zien’, zegt Jasmijn teleurgesteld. Haar stem klinkt hol in de lege ruimte.

‘Ze zullen wel allemaal buiten zijn’, denkt Jurre hardop. Hij steekt zijn handen in zijn zakken. ‘Kom.’

Achter elkaar lopen ze langs de wand. Aan het eind van de grot gaat het pad schuin omhoog en niet veel later staan ze alweer buiten. Vanaf hier kun je het hele ijsbereengebied overzien: veel zand, stukken gras, rotsen en waterpartijen.

‘Hoi!’ zegt ineens een stem. Het is Marcel, een van de ijsberenverzorgers, en zo te zien heeft hij haast. Met grote stappen loopt hij achter hen langs. Jurre kan nog net zijn mouw vastgrijpen.

‘Hé Marcel ... krijgt Irma een jong?’

Marcel kijkt hen aan, zijn wenkbrauwen hoog opgetrokken.

‘Ja! Irma is drachtig! Dat vermoeden we tenminste. Hadden jullie dat nog niet gehoord?’

Tegelijk schudden Jurre en Jasmijn hun hoofd. ‘Nou ja, Agnes vertelde het net aan ons. Het was nog niet zeker, zei ze.’

Marcel knikt. ‘Klopt. Een zwangerschap is bij een ijsbeer namelijk moeilijk vast te stellen.’

‘Maar zie je dan niks?’ vraagt Jasmijn. ‘Ik bedoel ... wordt ze niet dikker dan?’

‘Jawel,’ zegt Marcel, ‘maar niet iedere ijsbeer die dikker wordt, is zwanger.’

‘Logisch,’ vindt Jurre, ‘want het kan ook zijn dat-ie gewoon te veel gegeten heeft.’

Marcel knikt nog een keer. ‘Zo is dat. En je kunt een zwangerschap helaas ook niet ruiken. Hoewel ... in Amerika schijnt een hond rond te lopen die dat wel kan.’

Jurre zet grote ogen op. ‘Echt waar?’

‘Echt waar.’

‘Maar hoe dan?’

‘Het dier besnuffelt de uitwerpselen van de ijsbeer en dan weet hij het. Dan begint-ie te blaffen. Die hond is er speciaal op getraind.’

‘Beetje ... vies’, vindt Jasmijn. ‘Maar wel handig.’

‘Zeker,’ zegt Marcel, ‘maar wij hebben hier niet zo’n hond, dus we nemen het zekere voor het onzekere. Vanmorgen zijn we begonnen met de kraamkamer. Zin om straks een kijkje te nemen?’

‘Ja!’ roepen Jurre en Jasmijn tegelijk.

‘Doen we,’ belooft Marcel, ‘maar eerst moet er gevoerd worden.’

Jurre kijkt naar de metalen emmer vol vis in zijn hand. ‘Mogen we helpen?’

Ze lopen met Marcel richting de toendra. Ook hier is geen ijs-

beer te zien. Een eind verderop zet Marcel de emmer neer. 'Alle dames en heren zitten in hun hok, dus kunnen wij rustig hun eten verstoppen.'

Terwijl hij dit zegt, neemt hij een lange, dunne vis uit de emmer. 'Hier, pakken jullie er ook maar een.'

'Met mijn handen?' griezelt Jasmijn.

'Tuurlijk,' lacht Jurre, 'wat wou je anders: een vis met je voeten pakken?'

Marcel grinnikt. 'Doe maar gerust, dooie haringen bijten niet.'

Aarzelend gaat Jasmijns hand naar de emmer. Voorzichtig pakt ze een vis, maar ze laat hem gelijk weer vallen. 'Ik ben niet bang hoor, maar ze zijn zo glad.'

'Stevig beetpakken,' zegt Marcel. Hij doet voor hoe het moet. 'Nu jij. En goed verstoppen, want we moeten voorkomen dat onze ijsberen gaan ijsberen.'

Jurre trekt zijn wenkbrauwen omhoog. 'Ijsberen die ijsberen?'

Marcel legt uit wat hij bedoelt. 'Als iemand ijsbeert, loopt hij alleen maar heen en weer, omdat-ie zich verveelt.'

'O', zegt Jurre. Hij pakt twee haringen tegelijk uit de emmer, graaft een kuiltje, legt de vissen erin en een tak erover.

'Goed zo', zegt Marcel. 'Maak het ze maar lekker moeilijk. Ijsberen hebben een geweldige speurneus. Ze ruiken een dood dier al op 25 kilometer afstand.'

'Weet ik', zegt Jurre. Hij pakt weer twee vissen en nog twee.

Als de emmer leeg is en alle vissen verstopt zijn, neemt Marcel hen mee naar het binnenverblijf. Hij zet de schuif voor de hokken open, zodat de ijsberen naar buiten kunnen. Traag lopen de grote, witgele dieren de toendra op. Een van hen steekt zijn neus in de lucht.

Marcel lacht. 'Zie je? Ze ruiken het al. Eet smakelijk!'

De kraamkamer is een kleine, ronde ruimte achter in het binnenverblijf. Marcel moet zich bukken om binnen te komen.

‘Het lijkt wel een hol!’ vindt Jasmijn.

‘Het is een hol’, zegt Marcel. ‘In de natuur graaft een moederijsbeer ook een hol in de sneeuw en wij willen de natuur zo goed mogelijk nabootsen.’

Hij pakt een baaltje stro. ‘Hier, strooi maar. Het mag best een flinke laag worden.’

Jurre en Jasmijn trekken een pluk stro uit de baal.

‘Eigenlijk zou hier dus sneeuw moeten liggen,’ vindt Jurre, ‘net als in het echt.’

Marcel knikt. ‘Dat is waar, maar ja, dat wordt een beetje lastig.’

‘En wat is dat?’ vraagt Jasmijn. Ze wijst naar een paar lampjes in de hoek. ‘Is dat omdat het hier zo donker is?’

Marcel glimlacht. ‘Nee, dat zijn camera’s. Als Irma in het hol gaat, zal ze dag en nacht in de gaten gehouden worden. Maar laten we eerst maar afwachten of ze dat ook echt gaat doen!’

‘Zo-o! De babykamer is bijna klaar, zie ik?’

Jurre herkent de stem van meneer De Jong meteen. Hij draait zich om. Ja hoor, het is de directeur van Zoopark die achter hen staat.

‘Bijna’, zegt Jasmijn. Ze gooit nog gauw een laatste pluk stro op de grond.

Meneer De Jong werpt een goedkeurende blik op de ruimte.

‘Dit ziet er prima uit. Ik zou het wel weten als ik Irma was.’

Jurre lacht. ‘Maar u bent geen vrouwtje, dus dan wordt het wel een beetje moeilijk!’

Meneer De Jong lacht ook. ‘Inderdaad. Maar alle gekheid op een stokje, het is wel te hopen dat er echt een ijsberenjong op komst is. Dat zou fantastisch zijn!’

Meneer De Jong loopt weg. Jurre en Jasmijn gaan ook naar buiten. De ijsberen liggen her en der verspreid over het terrein.

‘Ze hebben hun buik vast al vol’, zegt Jurre.

‘Welke is Irma?’ vraagt Jasmijn zich af.

‘Die daar’, wijst Marcel. ‘Daar, links naast de rots.’

Irma ligt languit, haar kop op haar voorpoten. Maar ineens staat ze op en begint in het zand te graven.

Jurre gaat op zijn tenen staan. ‘Ze wil een hol maken!’

‘Hoeft niet,’ roept Jasmijn, ‘ga maar naar binnen, Irma! Daar is je hol!’

De ijsbeer hoort hen niet of ze doet alsof ze niks hoort. Ze graaft gewoon door. Jurre trommelt met zijn handen op zijn bovenbenen.

‘Toe,’ smeekt hij zacht, ‘ga naar binnen ...’

Plotseling heft Irma haar kop omhoog en spitst haar oren.

‘Ze gaat!’ Jasmijn gilt zo hard dat Jurre haar een duw geeft. ‘Ssst!’ Samen kijken ze hoe Irma langzaam maar zeker in de richting van de rots loopt. Elke stap brengt haar iets dichterbij de ronde, donkere opening van de ingang.

‘Ze gaat!’ roept Jasmijn weer. ‘Ze gaat naar binnen!’

‘Stil nou!’ sist Jurre, maar ook hij kan zich nauwelijks inhouden. En dan is Irma verdwenen.

Jasmijn zucht. ‘Ik wou dat ik mee naar binnen kon.’

‘Dat zou ik maar niet doen’, zegt Marcel. ‘Ijsberen zijn nog altijd roofdieren, vergeet dat niet! Maar een kijkje nemen kan misschien wel. Ik zal Ard van de technische dienst vragen of hij de camera’s wil aansluiten. Gaan jullie mee?’

*Lees ook de andere delen in de
serie Zookids!*

